TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2017. gada 18. jūlijā *

Apelācija – Piekļuve iestāžu dokumentiem – LESD 15. panta 3. punkts – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Piemērošanas joma – Pieteikums par piekļuvi Austrijas Republikas iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem lietā, kurā taisīts 2010. gada 29. jūlija spriedums Komisija/Austrija (C-189/09, nav publicēts, EU:C:2010:455) – Eiropas Komisijas rīcībā esoši dokumenti – Tiesvedību aizsardzība

Lieta C-213/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 8. maijā iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *P. Van Nuffel* un *H. Krämer*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta:

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *M. J. García-Valdecasas Dorrego* un *S. Centeno Huerta*, pārstāves,

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues*, *D. Colas*, *R. Coesme* un *F. Fize*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā apelācijas tiesvedībā,

pārējie lietas dalībnieki:

Patrick Breyer, ar dzīvesvietu Valdmihelbahā [*Wald-Michelbach*] (Vācija), ko pārstāv *M. Starostik*, *Rechtsanwalt*,

prasītājs pirmajā instancē,

Somijas Republika, ko pārstāv *H. Leppo*, pārstāve,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Falk* un *C. Meyer-Seitz*, kā arī *E. Karlsson* un *L. Swedenborg*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda – vācu

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], E. Juhāss [*E. Juhász*], M. Bergere [*M. Berger*], A. Prehala [*A. Prechal*] un M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], D. Švābi [*D. Šváby*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs T. Millets [*T. Millett*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 26. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 21. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā Eiropas Komisija lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 27. februāra spriedumu lietā *Breyer*/Komisija (T-188/12, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"; EU:T:2015:124), ar kuru tā atcēla Komisijas 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ar kuru *Patrick Breyer* ir atteikta pilna piekļuve dokumentiem par Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvas 2006/24EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV 2006, L 105, 54. lpp.) transponēšanu Austrijas Republikā un dokumentiem par lietu, kurā ticis pasludināts 2010. gada 29. jūlija spriedums Komisija/Austrija (C-189/09, nav publicēts, EU:C:2010:455), ciktāl minētais lēmums attiecas uz atteikumu piešķirt piekļuvi Austrijas Republikas iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem šajā lietā.

Atbilstošie tiesību akti

2 EK līguma piektā daļa, kas attiecas uz "Kopienas iestādēm", iekļauj I sadaļu "Noteikumi par iestādēm". Šīs sadaļas 2. nodaļā "Vairākām iestādēm kopīgi noteikumi" 255. panta 2. punktā bija paredzēts:

"Padome saskaņā ar [EKL] 251. pantā minēto [tā saukto "koplēmuma"] procedūru divos gados pēc Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt [Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas] dokumentiem."

3 LESD pirmā daļa, kas attiecas uz "Principiem", ietver II sadaļu "Vispārēji piemērojami noteikumi", kurā ir LESD 7.–17. pants. LESD 15. panta 3. punkta pirmajā līdz ceturtajā daļā ir noteikts:

"Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem neatkarīgi no to veida, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar šo punktu.

Eiropas Parlaments un Padome, pieņemot regulas, saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

Katra iestāde nodrošina sava darba pārredzamību un paredz īpašus noteikumus par piekļuvi tās dokumentiem saskaņā ar otrajā daļā minētajām regulām.

Šis pants attiecas uz Eiropas Savienības Tiesu, Eiropas Centrālo banku un Eiropas Investīciju banku tikai tajos gadījumos, kad tās veic administratīvus pienākumus."

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) tika pieņemta, pamatojoties uz EKL 255. panta 2. punktu.

5 Saskaņā ar šīs regulas 1. panta a) punktu:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [EKL] 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas (turpmāk tekstā – "iestādes") dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem."

6 Minētās regulas 2. panta "Tiesību izmantotāji un piemērošanas joma" 3. punktā ir paredzēts:

"Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz [Eiropas Parlamenta, Padomes vai Komisijas] dokumentiem, ko [tās] ir izdevu[šas], saņēmu[šas] vai kuri ir [šo iestāžu] rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā."

7 Šīs pašas regulas 3. pantā "Definīcijas" ir noteikts:

"Šajā regulā:

a) "dokuments" ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

b) "trešā persona" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kā arī subjekts ārpus attiecīgās iestādes, tostarp dalībvalstis, citas iestādes un organizācijas Kopienā vai ārpus tās, kā arī trešās valstis."

8 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu "Izņēmumi":

"[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

– [..]

– tiesvedībai vai tiesiskai palīdzībai,

– [..]

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro [..] 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

[..]

7. Izņēmumi, kas noteikti [2. punktā], ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. [..]"

9 Šīs regulas 6. pants "Pieteikumi" reglamentē pieteikumu par piekļuvi dokumentiem iesniegšanas kārtību atbilstoši minētajai regulai.

10 Šīs pašas regulas 7. panta "Sākotnējo pieteikumu izskatīšana" 2. punktā ir paredzēts, ka, "saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju".

Tiesvedības priekšvēsture

11 Tiesvedības priekšvēsture pārsūdzētā sprieduma 6.–10. un 15. punktā ir izklāstīta šādi:

"6 2011. gada 30. marta vēstulē [..] *Patrick Breyer* iesniedza [..] Komisijai pieteikumu par piekļuvi dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. pantam.

7 Pieprasītie dokumenti attiecās uz to tiesvedību par pienākumu neizpildi, ko 2007. gadā Komisija uzsāka pret Vācijas Federatīvo Republiku un Austrijas Republiku un kas attiecās uz [Direktīvas 2006/24] transponēšanu. Konkrētāk, [*P. Breyer*] ir pieprasījis piekļuvi visiem dokumentiem par Komisijas īstenoto administratīvo procesu, kā arī visiem dokumentiem par tiesvedību, kurā pasludināts 2010. gada 29. jūlija spriedums Komisija/Austrija (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 2011. gada 11. jūlijā Komisija noraidīja [*P. Breyer*] 2011. gada 30. martā iesniegto pieteikumu.

9 2011. gada 13. jūlijā [*P. Breyer*] atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam iesniedza atkārtotu pieteikumu.

10 Ar 2011. gada 5. oktobra un 12. decembra lēmumiem Komisija piešķīra [*P. Breyer*] piekļuvi daļai no pieprasītajiem dokumentiem saistībā ar tiesvedībām par pienākumu neizpildi, kas uzsāktas pret Vācijas Federatīvo Republiku. Šajos lēmumos Komisija turklāt informēja [*P. Breyer*] par savu nodomu pieņemt atšķirīgu lēmumu attiecībā uz dokumentiem par lietu, kurā pasludināts [2010. gada 29. jūlija] spriedums Komisija/Austrija, [..] (EU:C:2010:455).

[..]

15 2012. gada 3. aprīlī Komisija, atbildot uz [*P. Breyer*] 2011. gada 13. jūlija atkārtoto pieteikumu, pieņēma lēmumu ar atsauci *Ares* (2012) 399467 (turpmāk tekstā – "2012. gada 3. aprīļa lēmums"). Šajā lēmumā Komisija lēma par [*P. Breyer*] piekļuvi, pirmkārt, šā sprieduma 7. punktā minētajiem administratīvā procesa dokumentiem saistībā ar tiesvedību par pienākumu neizpildi, kas tikusi uzsākta pret Austrijas Republiku, un, otrkārt, tiesvedības dokumentiem lietā, kurā pasludināts [2010. gada 29. jūlija] spriedums Komisija/Austrija [..] (EU:C:2010:455). Šajā pēdējā minētajā saistībā Komisija tostarp atteica piekļuvi procesuālajiem rakstiem, ko Austrijas Republika bija iesniegusi minētajā tiesvedībā (turpmāk tekstā – "strīdīgie procesuālie raksti"), jo šie procesuālie raksti neietilpstot Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā. Proti, pirmkārt, Komisija uzskata, ka atbilstoši LESD 15. panta 3. punktam noteikumi par piekļuvi dokumentiem uz Eiropas Savienības Tiesu – kā iestādi – attiecas tikai gadījumos, kad tā veic administratīvus pienākumus. Otrkārt,

Komisija precizē, ka strīdīgie procesuālie raksti tika adresēti Tiesai, bet Komisija – kā lietas dalībniece lietā, kurā tika pasludināts [2010. gada 29. jūlija] spriedums Komisija/Austrija, [..] (EU:C:2010:455), ir saņēmusi tikai to kopijas. Treškārt, Komisija uzskata, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 20. pantā tiesvedības dokumentu nosūtīšana ir paredzēta tikai šīs tiesvedības dalībniekiem un iestādēm, kuru lēmumi tiek apstrīdēti. Ceturtkārt, Komisija uzskata, ka savā 2010. gada 21. septembra spriedumā Zviedrija u.c./*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, [..] EU:C:2010:541) Tiesa nav skārusi jautājumu par to, vai iestādēm būtu jāpiešķir piekļuve cita tiesvedības dalībnieka procesuālajiem rakstiem. Līdz ar to, runājot par procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti tiesvedībā, tikai iestāžu procesuālie raksti, izņemot citu lietas dalībnieku iesniegtos, ietilpstot Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, precizējot, ka, ja tiktu veikta atšķirīga interpretācija, tiktu apieti LESD 15. panta noteikumi un īpašie noteikumi [Eiropas Savienības] Tiesas statūtos un Tiesas Reglamentā."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 30. aprīlī, *P. Breyer* cēla prasību tostarp atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ciktāl ar šo lēmumu Komisija tam atteikusi piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem. Savas prasības pamatojumam viņš izvirza tikai vienu pamatu par to, ka Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktu. Viņš apgalvoja, ka šajā lēmumā norādītais pamatojums, saskaņā ar kuru strīdīgie procesuālie raksti neietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, bija kļūdains.

13 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa apmierināja šo pamatu un līdz ar to atcēla 2012. gada 3. aprīļa lēmumu.

14 Pārsūdzētā sprieduma 35.–61. punktā Vispārējā tiesa vispirms izvērtēja, vai strīdīgie procesuālie raksti ir dokumenti, kas "ir iestādes rīcībā" Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē.

15 Šim nolūkam Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 40.–48. punktā uzskatīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktu un 3. panta b) punktu tiesības piekļūt Savienības iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem attiecas uz tiem dokumentiem, kas tostarp saņemti no dalībvalstīm, un ka minētās regulas 3. panta a) punktā iekļautā "dokumenta" jēdziena plašā definīcija "ir balstīta uz saglabāta satura pastāvēšanu, ko pēc tā radīšanas var reproducēt vai ar to iepazīties, [tostarp] precizējot, [..] ka [šim] saturam ir jābūt saistītam ar attiecīgās iestādes politiku, darbību vai lēmumiem". Konstatējot, pirmkārt, ka šajā gadījumā Komisija nav apstrīdējusi, ka tās rīcībā ir strīdīgo procesuālo rakstu kopijas, un norādot, otrkārt, ka šī iestāde šos procesuālos rakstus ir saņēmusi, rīkodamās savas kompetences ietvaros, veicot darbības saistībā ar tiesvedību, tā uzskatīja, ka minētie procesuālie raksti ir kvalificējami par dokumentiem, kas ir iestādes rīcībā minētās regulas 2. panta 3. panta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē.

16 Turpinājumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 50.–61. punktā noraidīja dažādus Komisijas argumentus, kuri bija vērsti uz to, lai apstrīdētu strīdīgo procesuālo rakstu kvalificēšanu par šīs iestādes rīcībā esošajiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē. Šie argumenti attiecās uz to, ka šie procesuālie raksti esot adresēti Tiesai, Tiesa tos nosūtījusi Komisijai tikai kopijas formā un, tā kā tie ir tiesvedības dokumenti, tie neattiecas nedz uz Komisijas administratīvo darbību, nedz arī uz tās kompetenci, precizējot, ka Regula Nr. 1049/2001 neattiecoties uz šīs iestādes ar tiesvedību saistīto darbību.

17 Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 51. punktā Vispārējā tiesa vispirms konstatēja, ka Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktā tās piemērošana nav pakļauta nosacījumam, ka attiecīgajam iestādes "saņemtajam" dokumentam ir jābūt tai adresētam un lai tā autors to tai tieši nodotu. Tad šā sprieduma 53. un 54. punktā, atgādinot, ka "dokumenta" jēdziens šīs regulas 3. panta a) punkta izpratnē tiek

definēts plaši, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas, ka strīdīgie procesuālie raksti Komisijai tika nodoti kopiju, nevis oriģinālu formā, neko šajā ziņā neietekmē. Turklāt minētā sprieduma 57. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka no Regulā Nr. 1049/2001 noteiktajiem mērķiem pārskatāmības jomā izriet, ka tostarp no šīs regulas preambulas 2. apsvēruma, no "dokumenta" jēdziena plašās definīcijas šīs regulas 3. panta a) punkta izpratnē, kā arī no tā vien, ka 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā pastāv izņēmums attiecībā uz tiesvedību aizsardzību un no šā izņēmuma formulējuma izriet, ka Savienības likumdevējs nevēlējās šo iestāžu tiesāšanās darbību izslēgt no tiesību piekļūt iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem piemērošanas jomas.

18 Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma 60. un 61. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka strīdīgie procesuālie raksti Komisijai tika nosūtīti saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, kuru tā bija cēlusi, īstenojot savu kompetenci atbilstoši EKL 226. pantam (tagad – LESD 258. pants), un ka tādēļ Komisija bija kļūdaini apgalvojusi, ka šos rakstus nav saņēmusi, īstenojot savu kompetenci.

19 Kā otro Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 63.–112. punktā izvērtēja LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas ietekmi uz Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanu.

20 Šajā ziņā Vispārējā tiesa šā sprieduma 67.–73. punktā atgādināja, ka gan no LESD 15. panta, gan no Regulas Nr. 1049/2001 struktūras un Savienības tiesiskā regulējuma mērķiem šajā jautājumā izriet, ka tiesvedības darbība pati par sevi ir izslēgta no šajā regulā noteikto tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomas. Turklāt Vispārējā tiesa uzskata, ka procesuālie raksti, ko Komisija iesniegusi Savienības tiesās konkrētas tiesvedības ietvaros, un tie, ko iesniegusi dalībvalsts saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, pēc definīcijas ir saistīti ar minēto tiesu tiesvedības darbību.

21 Tomēr pārsūdzētā sprieduma 75.–80. punktā Vispārējā tiesa gan no savas judikatūras (spriedumi, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, EU:T:2006:190, 88.–90. punkts; 2007. gada 12. septembris, *API*/Komisija, T-36/04, EU:T:2007:258, 60. punkts, kā arī 2012. gada 3. oktobris, *Jurašinović*/Padome, T-63/10, EU:T:2012:516, 66. un 67. punkts), gan no Tiesas judikatūras (spriedums, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 94. punkts) izsecināja, ka, lai gan šādi procesuālie raksti ietilpst Savienības tiesu tiesvedības darbībās, tie nav izslēgti no tiesībām piekļūt dokumentiem LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas dēļ. Šajā kontekstā minētā sprieduma 82. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka "ir jānošķir LESD 15. panta 3. punkta ceturtajā daļā paredzētā Tiesas tiesvedības darbības izslēgšana no tiesībām piekļūt dokumentiem, no vienas puses, un procesuālie raksti, kas sagatavoti tiesvedības vajadzībām un uz kuriem, lai arī tie ietilpst minētajā tiesvedības darbībā, neattiecas minētajā tiesību normā paredzētā izslēgšana, bet, tieši otrādi, attiecas tiesības piekļūt dokumentiem, no otras puses".

22 Līdz ar to tā pārsūdzētā sprieduma 83. punktā nosprieda, ka "LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai nav pretrunā, ka strīdīgie procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā", un tad noraidīja dažādos Komisijas argumentus, kas attiecās, pirmkārt, uz to, ka, lai veiktu šo analīzi, Komisijas procesuālie raksti būtu jānošķir no dalībvalstu procesuālajiem rakstiem, un, otrkārt, uz to, ka īpašie noteikumi par piekļuvi tiesvedības dokumentiem zaudētu jēgu un tiktu apieti, ja atbilstoši minētajai regulai būtu jāpieļauj piekļuve procesuālajiem rakstiem, ko izstrādājušas dalībvalstis tiesvedības vajadzībām.

23 Runājot par šiem argumentiem, Vispārējā tiesa pirmām kārtām pārsūdzētā sprieduma 92. punktā uzskatīja, ka, ņemot vērā atšķirīgo kontekstu lietā, kurā tika pasludināts 2010. gada 21. septembra spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541), kurš tika pasludināts saistībā ar strīdu par Komisijas procesuālo rakstu, kas attiecas uz noritošu tiesvedību, publiskošanu, un šajā lietā pušu procesuālo tiesību vienlīdzības apsvērumiem, kas izklāstīti minētā sprieduma 86. un 87. punktā, šajā gadījumā nebija nozīmes.

24 Otrām kārtām Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 102. punktā norādīja, ka, interpretējot izņēmumu, kas attiecas uz tiesvedību aizsardzību un kas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā, Tiesa savā 2010. gada 21. septembra spriedumā Zviedrija u.c./*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541) netieši atzina, ka šī regula ir piemērojama Komisijas procesuālajiem rakstiem. Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 103.–105. punktā uzsvēra, ka, minētās regulas piemērošanas jomā iekļaujot strīdīgos procesuālos rakstus, netiktu apdraudēts to īpašo noteikumu par piekļuvi dokumentiem mērķis, kuri attiecas uz tiesvedībām, ja šādu tiesvedību aizsardzība attiecīgā gadījumā var tikt nodrošināta, piemērojot šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

25 Visbeidzot, runājot par tiesāšanās izdevumiem, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas, ka *P. Breyer* internetā publicēja Komisijas iebildumu rakstu un saraksti starp *P. Breyer* un Komisiju par šo publikāciju, ir neatbilstoša tiesvedības dokumentu izmantošana, ar ko ir pamatota tam radušos tiesāšanās izdevumu sadalīšana uz pusēm starp *P. Breyer* un Komisiju.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

26 Ar Tiesas priekšsēdētāja attiecīgi 2015. gada 3. septembra un 6. oktobra rīkojumiem Spānijas Karalistei un Francija Republikai tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

27 Apelācijas sūdzībā Komisija lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, taisīt galīgu spriedumu par strīdu, noraidot *P. Breyer* celto prasību, un piespriest viņam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 *P. Breyer*, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Lietas dalībnieku argumenti

29 Savā vienīgajā pamatā Komisija apgalvo, ka, nospriežot, ka LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai nav pretrunā Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana pieteikumam par piekļuvi dalībvalsts dokumentiem, kurus tā ir sagatavojusi tiesvedības vajadzībām un kuri ir Komisijas rīcībā, tādiem kā strīdīgie procesuālie raksti, ņemot vērā šādu dokumentu īpašo raksturu, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

30 Komisija uzskata, ka Savienības iestādes tās tiesām iesniegtajam procesuālajam rakstam ir "divkārša būtība", jo uz to vienlaikus attiecas vispārējās tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, kam ir veltīta LESD 15. panta 3. punkta pirmā daļa, un izņēmums, kurš attiecas uz dokumentiem, kas saistīti ar Eiropas Savienības Tiesas tiesvedības darbību, un ir paredzēts šīs tiesību normas ceturtajā daļā. Tiesa esot ņēmusi vērā šo "divkāršo būtību", kad, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 aspektu, tā sprieda par piekļuvi attiecīgajiem Komisijas procesuālajiem rakstiem lietā, kurā ticis pasludināts 2010. gada 21. septembra spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541). Komisija turpretī uzskata, ka ar Eiropas Savienības Tiesas tiesvedības darbību saistītajiem dokumentiem, ko nav izstrādājusi iestāde, nav šādas "divkāršās būtības" un ka šīs lietas apstākļi atšķiras no tiem, kādos ticis pasludināts minētais spriedums, – gan no faktu viedokļa, ciktāl tā attiecas uz dalībvalsts sagatavotajiem procesuālajiem rakstiem, gan no juridiskā viedokļa, jo atbilstošie tiesību akti tika grozīti, stājoties spēkā Lisabonas līgumam.

31 Komisija šajā saistībā uzsver, ka LESD 15. panta 3. punkta ceturtajā daļā ir noteikts aizliegums Savienības likumdevējam, pieņemot regulu, kas būtu pamatota ar šīs tiesību normas otro daļu, paplašināt tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, tās attiecinot uz dokumentiem, kas ir saistīti ar

Eiropas Savienības Tiesas tiesvedības darbību. Neapgalvojot, ka Regula Nr. 1049/2001 nav spēkā, Komisija, gan piekrizdama, ka Savienības tiesību aktu spēkā esamība ir jāizvērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas pastāvējuši dienā, kad tie tika pieņemti, tomēr uzskata, ka, ņemot vērā LESD 15. panta 3. punkta ceturto daļu, Vispārējai tiesai esot bijis jāinterpretē Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkts šauri. Tai esot bijis jāuzskata, ka šī regula nav piemērojama dokumentiem, kas ir saistīti ar minēto tiesvedības darbību, ja tos nav sagatavojusi kāda iestāde.

32 Spānijas Karaliste un Francijas Republika atbalsta Komisijas argumentāciju, bet *P. Breyer*, ko atbalsta Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste, personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē, aizstāv pretēju tēzi.

Tiesas vērtējums

33 Ievadam ir jākonstatē, ka Komisija savā vienīgajā pamatā apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu par pašu Regulas Nr. 1049/2001 piemērojamību pieteikumam par piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem, ko šai iestādei ir iesniedzis *P. Breyer*, neskarot jautājumu, kas atšķiras un nav iesniegts Tiesai šīs apelācijas sūdzības ietvaros, – vai, piemērojot šīs regulas noteikumus, piekļuve šiem procesuālajiem rakstiem būtu jāpiešķir vai attiecīgajā gadījumā jāatsaka.

34 Šis vienīgais pamats attiecas uz LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas ietekmi uz Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas interpretāciju. Pirms vērtējuma par to, cik pamatoti ir Komisijas šajā saistībā izvirzītie argumenti, vispirms ir jāizvērtē minētās regulas piemērošanas joma, kas izriet no šīs regulas noteikumiem.

35 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktu, lasot to kopā ar tās 1. panta a) punktu, šī regula attiecas uz visiem Parlamenta, Padomes un Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem, tātad uz dokumentiem, kurus tās ir izdevušas, saņēmušas vai kuri ir to rīcībā un skar jebkuru Savienības darbības jomu. Saskaņā ar minētās regulas 3. panta a) punktu "dokuments" ir "jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida [..], kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus".

36 Jāpiebilst, ka Regulas Nr. 1049/2001 3. panta b) punktā ir skaidri paredzēts, ka tiesības piekļūt dokumentiem, kas ir Parlamenta, Padomes un Komisijas rīcībā, ietver ne tikai dokumentus, ko ir sagatavojušas pašas iestādes, bet arī dokumentus, ko tās ir saņēmušas no trešajām personām, tostarp no citām Savienības iestādēm un dalībvalstīm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 55. punkts).

37 Tādējādi Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas joma tiek noteikta, atsaucoties uz tajā uzskaitītajām iestādēm, nevis uz konkrētu dokumentu kategorijām, ne arī, kā jau ir norādījusi Tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 56. punkts), uz kādas no šīm iestādēm rīcībā esoša dokumenta autoru.

38 Šādā kontekstā tas, ka Regulā Nr. 1049/2001 minēto iestāžu rīcībā esošos dokumentus ir izstrādājusi dalībvalsts un ka šiem dokumentiem ir saikne ar tiesvedību, neļauj izslēgt šādus dokumentus no šīs regulas piemērošanas jomas. Proti, pirmkārt, tas, ka Regula Nr. 1049/2001 nav piemērojama pieteikumiem par piekļuvi Eiropas Savienības Tiesas rīcībā esošajiem dokumentiem, nenozīmē, ka ar šīs iestādes tiesvedības darbību saistītie dokumenti principā neietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, ja šādi dokumenti ir minētajā regulā uzskaitīto Savienības iestāžu, tādu kā Komisija, rīcībā.

39 Otrkārt, Tiesai jau ir bijusi iespēja nospriest, ka dalībvalstu likumīgo interešu aizsardzība attiecībā uz šādiem dokumentiem var tikt nodrošināta, pamatojoties uz Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem no tiesību piekļūt dokumentiem principa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 83. punkts).

40 Šajā ziņā Regulā Nr. 1049/2001 ir paredzēti noteikumi, kas ir saistīti ar objektīvu robežu noteikšanu sabiedrības vai privātām interesēm, ar kurām var tikt pamatots atteikums izsniegt dokumentus (spriedums, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 57. punkts), no kuriem viens it īpaši ir minētās regulas 4. panta 2. punkta otrais ievilkums, saskaņā ar kuru iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam tostarp gadījumā, ja iepazīšanās ar to var kaitēt tiesvedības aizsardzībai, ja vien iepazīšanās ar šo dokumentu nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

41 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka 2010. gada 21. septembra spriedumā Zviedrija u.c./*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541) Tiesa atzina, ka pastāv vispārējs pieņēmums, saskaņā ar kuru procesuālo rakstu, kurus iestāde ir iesniegusi tiesvedības ietvaros, publiskošana kaitē šīs tiesvedības aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma izpratnē laikā, kurā noris minētā tiesvedība. Šis vispārējais konfidencialitātes pieņēmums ir piemērojams arī procesuālajiem rakstiem, ko dalībvalsts iesniedz šādas tiesvedības ietvaros.

42 Lai gan tā ir, kā ir precizējusi Tiesa, šāda vispārēja pieņēmuma pastāvēšana neizslēdz ieinteresētās personas tiesības pierādīt, ka uz attiecīgo dokumentu, kuru lūdz publiskot, minētais pieņēmums neattiecas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 103. punkts).

43 Turklāt, runājot par dalībvalsts izstrādātajiem procesuālajiem rakstiem, ir jāatgādina – kā, pamatojoties uz šajā ziņā atbilstošo judikatūru, pārsūdzētā sprieduma 97. punktā to dara Vispārējā tiesa –, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts, kurā ir noteikts, ka dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi minētajā dalībvalstī izdotam dokumentam bez tās iepriekšējas piekrišanas, attiecīgajai dalībvalstij dod iespēju iesaistīties lēmuma pieņemšanā, kas jāpieņem iestādei, un šajā nolūkā tajā ir paredzēta lēmumu pieņemšanas procedūra, lai noteiktu, vai šīs regulas 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem ir pretrunā piekļuves attiecīgajam dokumentam piešķiršana, tostarp tad, ja runa ir par procesuālajiem rakstiem, kas izstrādāti tiesvedības vajadzībām. Tomēr Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā šai dalībvalstij nav piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības, diskrecionāri iebilstot pret tās izdotu dokumentu izsniegšanu, kuri atrodas iestādes rīcībā.

44 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka strīdīgie procesuālie raksti ir Komisijas rīcībā. Turklāt, kā pārsūdzētā sprieduma 51. un 52. punktā ir pamatoti nospriedusi Vispārējā tiesa, tas, ka Komisija šos procesuālos rakstus ir saņēmusi no Eiropas Savienības Tiesas, nevis no attiecīgās dalībvalsts, nekādi neietekmē pašu Regulas Nr. 1049/2001 piemērojamības noteikšanu.

45 Attiecībā uz Komisijas minēto faktu, ka ne Eiropas Savienības Tiesas statūtos, ne Savienības tiesu reglamentos nav paredzētas trešo personu tiesības piekļūt procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti saistībā ar tiesvedību, ir jānorāda, ka, lai gan, protams, tas ir jāņem vērā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu (skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 100. punkts), tas turpretī nevar izraisīt minētās regulas nepiemērojamību pieteikumiem par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, ko dalībvalsts ir sagatavojusi tiesvedības Savienības tiesā vajadzībām un kas ir Komisijas rīcībā.

46 Šādos apstākļos saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem strīdīgie procesuālie raksti ietilpst tās piemērošanas jomā kā "dokumenti, kas ir iestādes rīcībā" minētās regulas 2. panta 3. punkta izpratnē.

47 Otrām kārtām, runājot par Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa, kas primārajās tiesībās tikusi iekļauta pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā, liedz Savienības likumdevējam paredzēt tiesības piekļūt dokumentiem, kuri ir saistīti ar Eiropas Savienības Tiesas tiesvedības darbību un kurus nav izstrādājusi kāda iestāde, un tādēļ tikai tāda Regulas

Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta interpretācija ir pieļaujama, atbilstoši kurai šādi dokumenti ir izslēdzami no šīs regulas piemērošanas jomas, ir jāizvērtē LESD 15. panta 3. punkta vispārējā sistēma un mērķi.

48 Saskaņā ar LESD 15. panta 3. punkta ceturto daļu Eiropas Savienības Tiesai piekļuves šīs pašas tiesību normas pirmajā daļā minēto iestāžu dokumentiem režīms ir piemērojams tikai tad, ja tā veic administratīvās funkcijas. Līdz ar to piekļuves nosacījumi šīs iestādes rīcībā esošajiem dokumentiem, kas attiecas uz tās tiesvedības darbību, nevar tikt noteikti regulās, kas pieņemtas, pamatojoties uz LESD 15. panta 3. punkta otro daļu, turklāt piekļuve tās administratīva rakstura dokumentiem ir reglamentēta tās 2012. gada 11. decembra lēmumā par sabiedrības piekļuvi Eiropas Savienības Tiesas, tai pildot administratīvas funkcijas, rīcībā esošajiem dokumentiem (OV 2013, C 38, 2. lpp.), kas aizstāts ar 2016. gada 11. oktobra lēmumu (OV 2016, C 445, 3. lpp.).

49 Tomēr tas, ka LESD 15. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētais piekļuves dokumentiem režīms nav piemērojams Eiropas Savienības Tiesai, tai veicot tiesvedības funkcijas, nerada šķērsli tam, lai šis režīms būtu piemērojams iestādei, kurai ir pilnībā piemērojami LESD 15. panta 3. punkta un Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi, tādai kā Komisija, ja tās rīcībā ir tādi dalībvalsts sagatavoti dokumenti kā strīdīgie procesuālie raksti, kas ir saistīti ar tiesvedību.

50 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās Tiesa precizēja, ka ar LESD 15. panta ieviešanu, ar ko tika aizstāts EKL 255. pants, Savienības tiesībās tika paplašināta pārskatāmības principa piemērošanas joma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./ *API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 81. punkts).

51 Proti, atšķirībā no EKL 255. panta, kura piemērošanas jomā ietilpa tikai Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumenti, LESD 15. panta 3. punktā turpmāk ir paredzētas tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru, tostarp Eiropas Savienības Tiesas, Eiropas Centrālās bankas un Eiropas Investīciju bankas, dokumentiem, ja tās veic administratīvas funkcijas. Pretēji tam, ko būtībā apgalvo Komisija, nekādi dati neļauj apstiprināt, ka minēto tiesību paplašināšana, lai aptvertu minēto iestāžu un struktūru administratīvo darbību, būtu saistīta ar jebkāda Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas ierobežojuma ieviešanu attiecībā uz tādiem dalībvalsts dokumentiem kā strīdīgie procesuālie raksti, kas ir Komisijas rīcībā saistībā ar tiesvedību Eiropas Savienības Tiesā.

52 Piekļuves Savienības iestāžu dokumentiem principa plaša interpretācija turklāt ir apstiprināta, pirmkārt, LESD 15. panta 1. punktā, kurā tostarp ir paredzēts, ka Savienības iestādes un struktūras darbojas iespējami atklāti, kas ir princips, kurš tāpat ir atkārtoti apstiprināts LES 1. panta otrajā daļā un LESD 298. pantā, kā arī, otrkārt, ar to, ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pants ir veltīts tiesībām piekļūt dokumentiem. Ņemot vērā šos primāro tiesību noteikumus, kas ir veltīti atklātas Eiropas administrācijas mērķim, pretēji Komisijas apgalvotajam LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa nav interpretējama kā tāda, saskaņā ar kuru Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas joma būtu jālasa šauri, līdz ar to tādus dalībvalsts izstrādātus dokumentus kā strīdīgie procesuālie raksti neiekļaujot šīs regulas piemērošanas jomā, ja tie ir Komisijas rīcībā.

53 Runājot par šā sprieduma 45. punktā minēto procesuālo noteikumu apiešanas risku, ko ir uzsvērusi Komisija, ir jāatgādina, ka ierobežojumiem, kas attiecas uz piekļuvi ar tiesvedību saistītiem dokumentiem, neatkarīgi no tā, vai tie ir paredzēti saskaņā ar EKL 255. pantu, kas tika aizstāts ar LESD 15. pantu, vai saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, ir tas pats mērķis, proti, tie ir vērsti uz to, lai nodrošinātu, ka tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem tiek īstenotas, nekaitējot tiesvedību aizsardzībai, un šī aizsardzība it īpaši nozīmē, ka tiek nodrošināta pušu procesuālo tiesību vienlīdzības, kā arī pareizas tiesvedības principa ievērošana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 84. un 85. punkts).

54 Ņemot vērā to, ka Regula Nr. 1049/2001 ļauj attiecīgajā gadījumā atteikt ar tiesvedību Savienības tiesās saistīto dokumentu izpaušanu, lai nodrošinātu šo tiesvedību aizsardzību, kā izriet no šā sprieduma 40.–42. punkta, ir jāuzskata, ka LESD 15. panta 3. punkta ceturtajā daļā – pretēji tam, ko būtībā apgalvo Komisija, – nav prasīta interpretācija, saskaņā ar kuru dalībvalsts izstrādātie un Komisijas rīcībā esošie procesuālie raksti, tādi kā strīdīgie procesuālie raksti, noteikti ir izslēdzami no šīs regulas piemērošanas jomas. Proti, tā kā tiesvedības aizsardzība tādējādi tiek nodrošināta atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas mērķim, šīs tiesību normas lietderīgā iedarbība nevar tikt apdraudēta.

55 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 80. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka uz strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem – tāpat kā uz Komisijas pašas sagatavotajiem procesuālajiem rakstiem – neattiecas LESD 15. panta 3. punkta ceturtajā daļā minētā izslēgšana no tiesībām piekļūt dokumentiem.

56 Līdz ar to Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 113. punktā uzskatīja, ka strīdīgie procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta piemērošanas jomā, un tāpēc atcēla Komisijas 2012. gada 3. aprīļa lēmumu par atteikumu *P. Breyer* ļaut iepazīties ar minētajiem procesuālajiem rakstiem.

57 No tā izriet, ka Komisijas apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

58 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

59 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

60 Saskaņā ar minētā reglamenta 138. panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tomēr Tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.

61 Šajā lietā, lai arī Komisijas apelācijas sūdzība netika apmierināta, nav strīda par to, ka *P. Breyer*, kurš ir lūdzis piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, internetā ir publicējis anonimizētas procesuālo rakstu versijas, ar kurām šīs apelācijas sūdzības ietvaros ir apmainījušies lietas dalībnieki.

62 Kā izriet no Tiesas Reglamenta 171. panta 1. punkta, apelācijas sūdzība tiek izsniegta pārējiem attiecīgās lietas dalībniekiem Vispārējā tiesā. Tiesvedības dokumenti, kas tādējādi tikuši izsniegti lietas dalībniekiem Tiesā, sabiedrībai nav pieejami. Līdz ar to, bez piekrišanas saņemšanas internetā publicējot ar šo tiesvedību saistītos procesuālos rakstus, *P. Breyer* ir neatbilstoši izmantojis tiesvedības dokumentus, kas var traucēt pareizas tiesvedības veikšanai, un tas ir jāņem vērā, sadalot pienākumu samaksāt šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 92., 93. un 97.–99. punkts).

63 Šādos apstākļos ir jāpiespriež Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt pusi tiesāšanās izdevumu, kas *P. Breyer* radušies saistībā ar šo apelācijas sūdzību, bet pēdējam minētajam ir jāsedz otra puse.

64 Turklāt, tā kā savā atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību *P. Breyer* apstrīd Vispārējās tiesas argumentāciju par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu pirmajā instancē pārsūdzētā sprieduma 119. punktā, tostarp minētās tiesas uzskatu, ka lietas dalībnieks, kam tiek piešķirta piekļuve pārējo lietas dalībnieku procesuālajiem dokumentiem, šīs tiesības drīkst izmantot tikai savai aizstāvībai un nekādam citam mērķim, piemēram, sabiedrības kritikas par citu lietas dalībnieku izvirzītajiem argumentiem panākšanai, pietiek atgādināt, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 174. pantu atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību lūdz pilnībā vai daļēji apmierināt vai noraidīt apelācijas sūdzību.

65 Tā kā Komisijas prasījumi apelācijas sūdzībā neattiecas uz jautājumu par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu pārsūdzētajā spriedumā, šis *P. Breyer* prasījums ir nepieņemams.

66 Visbeidzot atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 184. panta 1. punktu arī ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Šajā lietā ir jānolemj, ka Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste pašas sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo apelāciju.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina pusi no *Patrick Breyer* tiesāšanās izdevumiem;

3) Spānijas Karaliste, Francijas Republika, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]